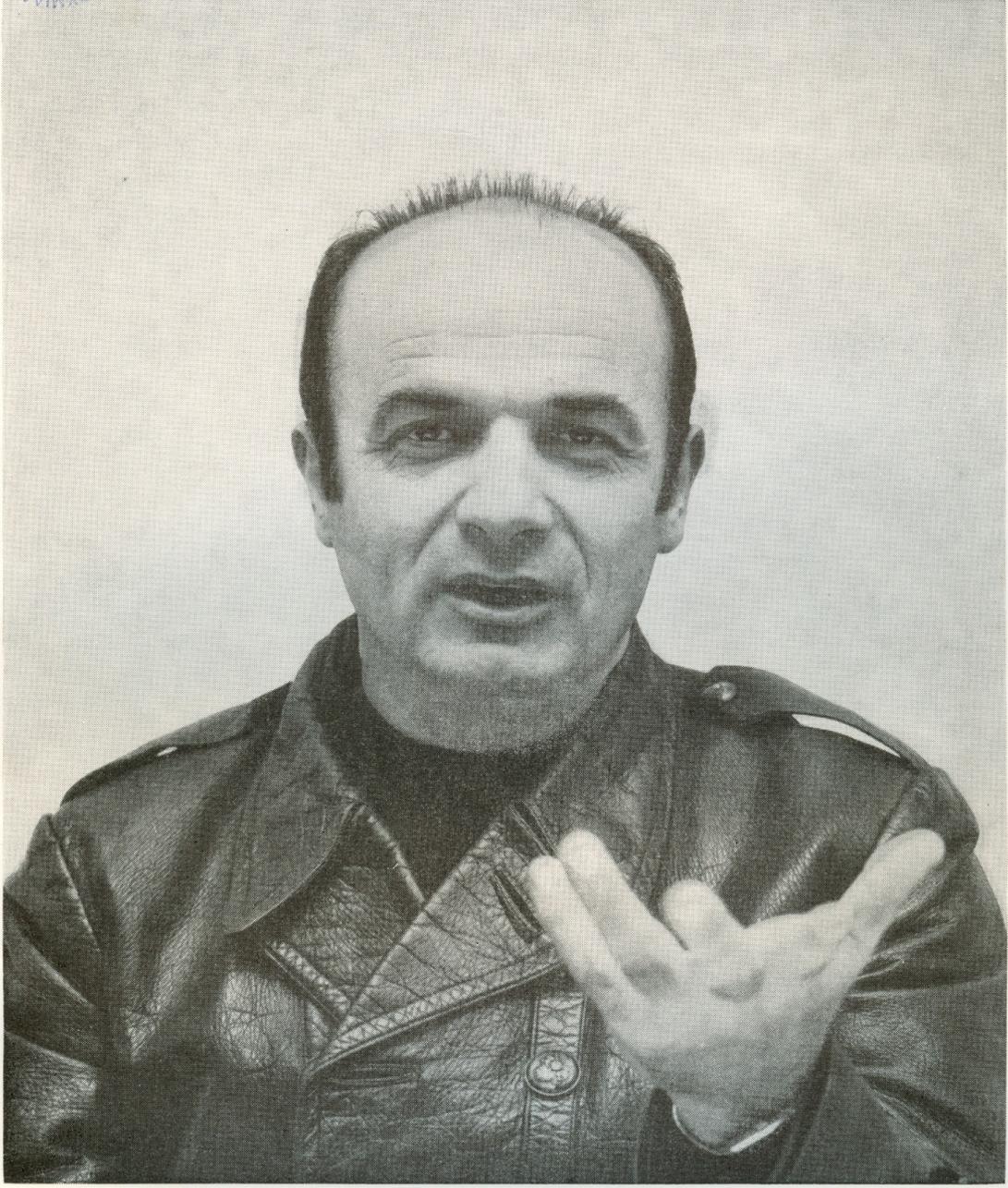
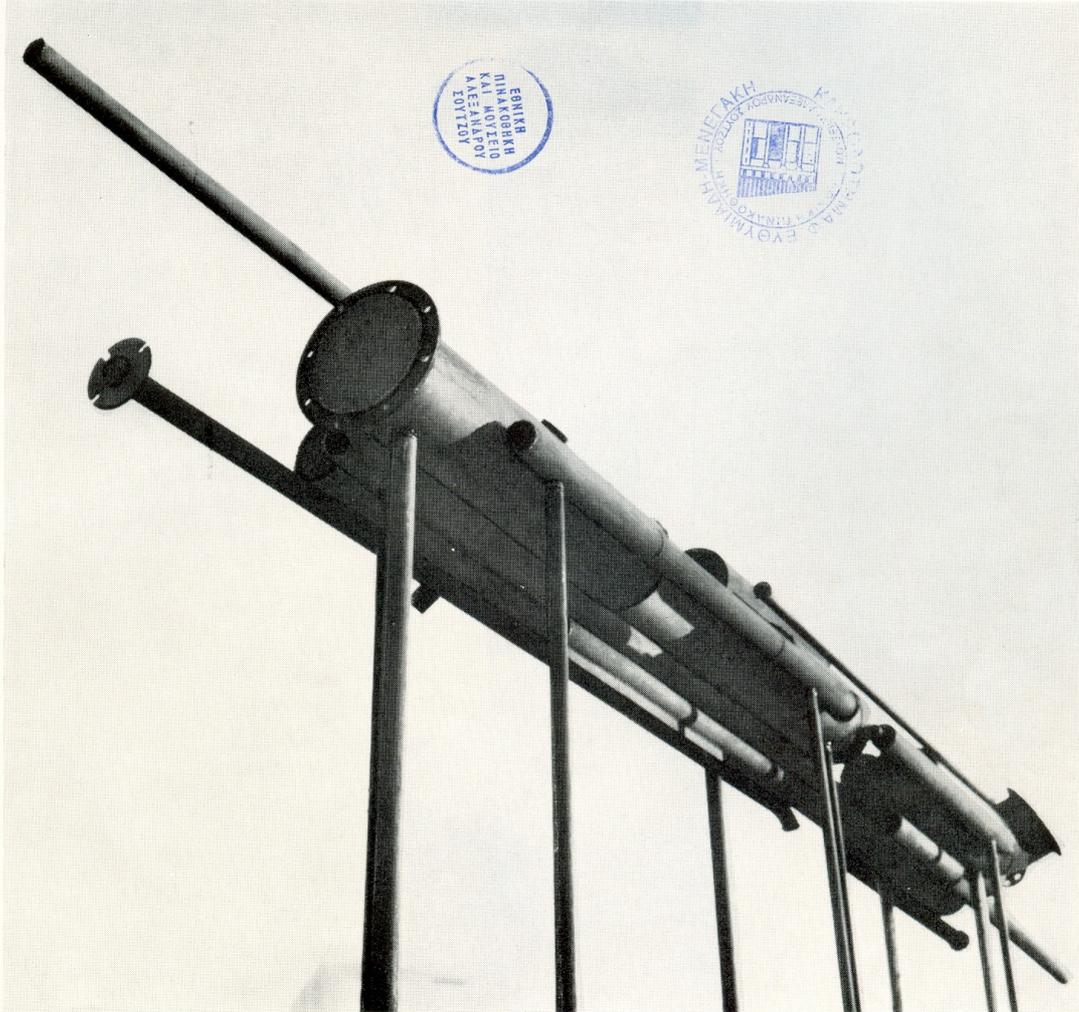


ΣΚΥΛΑΚΟΣ



ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΧΝΗΣ ΔΕΣΜΟΣ—ΤΗΛ. 910.521
DESMOS ART GALLERY — 4, SYNGROU AVE. — ATHENS 403



ΣΙΔΕΡΟ 2,80 x 5 μ.



Wir leben in einer Welt, die voll ist von menschlicher Geschichte (und von menschlichen Geschichten). Natur ist uns nicht mehr erfahrbar als das ganz Andere, von uns Verschiedene, das uns entgegentritt wie eine fremde Macht, personifiziert in Goettern und Daemonen; sie erscheint uns vielmehr als ein anderer Aspekt unserer gesellschaftlichen Taetigkeit, als Produkt unserer Eingriffe in die Wirklichkeit. Erst im Verfall erweist sich die Unabhaengigkeit des Seienden von uns. Seiner Funktionalitaet beraubt, wird es wieder zum Rohstoff, aber auf einer neuen Ebene: zu seiner wieder-gewonnenen Unberuehrtheit gehoeren die Spuren, die Handwerk und Technik auf ihm hinterlassen haben.

Es gibt also den naiven Blick auf die Gegenstaende nicht mehr. Eine neue Naivitaet erfahrt die Dinge als "post-histoire", als Resultat eines Prozesses, in dem die Sachen ihren Gebrauchswert verloren haben und wieder zum dunklen, undurchdringlichen Ansichsein des Ursprungs zurueckgekehrt sind. Dort sie aufzufinden und ihnen eine Bedeutung zu geben, die nicht dem System der Nuetzlichkeit entspringt, sondern aus einer Konstellation von Fragmenten die assoziative Anschauung auf den Weg schickt, ist eine Leistung der spielerischen Phantasie. Eine Sprache entsteht, deren Vokabular so unendlich und so zufaellig ist wie die Menge der Partikel, in die die sorgfaeltig zubereiteten Produkte menschlicher Kunstfertigkeit wieder zerfallen koennen.

Aus ihnen formt der Kuenstler Paradigmata der Kreativitaet; Demontage und Remontage sind seine Verfahren, die Regeln der Verknuepfung aber folgen den immerwaehrenden und unendlich variablen Normen der optischen Gestaltung: Kombination von Horizontalen, Vertikalen und Diagonalen, von Geraden und Kurven, von Orthogonalitaet und Rotation.

Wassily Skylakos ist ein Mann, der mit Abfaellen spielt, die er da und dort und ueberall findet. Aber er ist ein kultuvierter Mann, dem die Abfael-

le ihre eigene Geschichte und die Geschichte der Menschen und die **Geschichte** ihrer wandelbaren Bedeutungen erzählen; und er hat Phantasie, die Bedeutungen neu zu organisieren und sie etwas Neues sagen zu lassen. Seine Fundgegenstände sind das materialisierte Gedächtnis der Vergangenheit, aber fuer ihn wird die **objektive** Erinnerung zur subjektiven Innovation. Es waere ein Missverstaendnis, ihn seiner Materialien wegen mit der "arte povera" in Verbindung zu bringen; seine Assemblagen sind reich, weil er nicht den nackten Gegenstand, sondern die geistvolle Kombination sprechen laesst. Er produziert das optische Ereignis, in dem ein ploetzliches Wiedererkennen von Einzelheiten sich zu einem unerwarteten Sinn des Ganzen zusammenfuegt. Witzig und **ernst**, heiter und melancholisch unterhaelt er sich mit den zwecklos gewordenen Zeugen der Vergaenglichkeit, horcht auf ihre Botschaft und **schaut** auf ihre Beziehung untereinander und bringt sie zusammen, damit sie uns etwas von sich mitteilen. Das nennt er
ἡ προσωπική ἐπαφή μου μέ τά πράγματα, ὁ μυστικός σχεδόν ἐκμυστηριακός διάλογος
μαζύ τους.

Die Reliefs lassen sich **"lesen"** wie Bilderzaehlungen; sie sind intim und oeffnen sich uns, dass wir mit ihnen vertraut werden. Verschlossener sind die Stelen, Totempfaehle einer technologischen Kultur, die ihre Identitaet gerade dann erkennt, wenn die Elemente ihres Instrumentariums nur noch dysfunktional auf sich selbst bezogen dargestellt werden. Aus Eisenstangen und Eisenbaendern errichtet Skylakos Monumente einer Zeit, die nicht Tempelruinen und Marmortorsi hinterlaesst, sondern rostige Schiffswracks und zerbeulte Autos. Doch zeugen seine Monumente des Maschinenzeitalters von einer klassischen Formgesinnung. Streng und wohl gegliedert sind sie Koerper, die den Raum um sich artikulieren, wie vor 2500 Jahren die Hermen am Strassenrande. In Griechenland gibt es ein Verhaeltnis von Koerper und Raum, das sich dem Kuenstler von Jugend auf unbewusst einpraegt; und er tut gut, sich dieser Tradition nicht zu widersetzen.

Mit seinem neuesten Werk geht Wassily Skylakos noch einen Schritt weiter. Strassen und Plaetze einer modernen Stadt sind charakterisiert durch den Verkehr, der sie durchstroemt. Ihr vorherrschendes Moment ist die Richtung, in der sie fuehren. Skylakos stellt nun auf uebermannshohe Stangen eine Assemblage von langgestreckten zylindrischen Koerpern waagrecht auf; sie ragen in den Raum und streben in eine Richtung - ein urbanistisches Zeichen, kraftvoll und fast gewalttaetig, dessen Sinn sich nicht im Hier erfuehlt, sondern ueber sich hinausweist. Dies ist ein plastisches Gebilde, das sich dem Leben einer heutigen Stadt einpasst.

Prof. Dr. Hans Heinz Holz



Ζούμε σ'ένα κόσμο γεμάτο ανθρώπινη ιστορία (καί ανθρώπινες ιστορίες). Τή φύση δέν τή συλλαμβάνουμε πιά σάν κάτι τό όλότελα άλλιώςτικο, διαφορετικό άπό μās, σάν κάτι πού ξεπροβάλλει σάν ξένη δύναμη στό πρόσωπο θεών καί δαιμόνων. 'Αντίθετα, έμφανίζεται σά μιá άλλη όψη τής κοινωνικής μας δραστηριότητας, σάν προϋόν των έπεμβάσεών μας στην πραγματικότητα. Μόνο ή παρακμή άποδείχνει τήν ανεξαρτησία του όντος άπό μās. "Αν στερηθετ τή λειτουργικότητά του , γίνεται καί πάλι πρώτη ύλη, άλλά σέ άλλο επίπεδο : 'ή άνακτημένη του άκεραιότητα φέρει τά σημάδια πού έχουν άφήσει επάνω του ή χειροτεχνία ή ή τεχνική.

Δέν ύπάρχει λουπόν πιά άφελής ματιά στά αντικείμενα. Μιá νέα άφέλεια μαθαίνει τά πράγματα σάν "Post-Histoire", σάν άποτέλεσμα μιās διαδικασίας κατά τήν όποία τά πράγματα έχουν χάσει τή χρησιμότητά τους καί έχουν ξαναγυρίσει στή σκοτεινή, άδιαπέραστη, άρχέγονη, στην πραγματική τους κατάσταση. Μόνο ή παιχνιδιάρικη φαντασία κατορθώνει νά τ'άνακαλύψει έκει καί νά τους δώσει μιá σημασία ή όποία δέν πηγάζει άπό τό σύστημα τής χρησιμότητας άλλά έξαπολύει τή συνειρμική θεώρηση μέσα άπό ένα πλέγμα άποσπασμάτων. Γεννιέται μιá γλώσσα, τό λεξιλόγιο τής όποιας είναι τόσο άτέλειωτο καί τόσο τυχαίο, όσος καί ό άριθμός των μορμών, στα όποια μπορούν νά διαλυθούν τά προσεχτικά φτιαγμένα προϋόντα τής ανθρώπινης δεξιοτεχνίας.

'Απ'αύτά ό καλλιτέχνης πλάθει παραδείγματα δημιουργικότητας. Μέθοδοι του είναι ή άποσύνθεση καί ή επανασύνθεση* οι κανόνες τής σύνδεσης ώστόσο άκολουθούν τους συνέχεια κι άκατάπαυστα μεταβλητούς κανόνες τής όπτικής διαμόρφωσης: συνδυασμό όριζοντίων, καθέτων καί διαγωνίων, ευθειών καί καμπύλων, όρθογωνιασμού καί περιστροφής.

'Ο Βασίλης Σκυλάκος είναι ένας άνθρωπος πού παίζει μέ σκουπίδια τά όποια βρίσκει έδω κι έκει καί παντού. Είναι όμως ένας άνθρωπος καλλιεργημένος, στον όποιο τά σκουπίδια διηγούνται τήν ιστορία τους, τήν ιστορία των ανθρώπων καί τήν ιστορία των μεταβλητών σημασιών τους* διαμορφώνοντας μέ τή φαντασία του τίς σημασίες τους εκ νέου, τά κάνει νά πούν κάτι καινούργιο.

Τ' αντικείμενά του είναι υλοποιημένη μνήμη του παρελθόντος, όμως για κείνον ή αντικειμενική ανάμνηση γίνεται υποκειμενική καινοτομία.

Θ' αποτελούσε παρεξήγηση να τον συσχετίσει κανείς με την "ARTE POVERA" λόγω του υλικού που χρησιμοποιεί. Τά δικά του σύνολα είναι πλούσια γιατί δεν βάζει το γυμνό αντικείμενο να μιλήσει, αλλά τον πνευματώδη συνδυασμό. Παράγει το όπτικό γεγονός, όπου μια ξαφνική αναγνώριση λεπτομεριών ενώνεται σ' ένα αναπάντεχο νόημα του συνόλου. Άστετα και σοβαρά, χαρούμενα και μελαγχολικά συζητάει με τους περιττούς πιά μάρτυρες του εφήμερου, άφουγκράζεται το μήνημά τους, παρατηρεί τη μεταξύ τους σχέση και τους φέρνει τον ένα κοντά στον άλλο για να μάς μεταδώσει κάτι άπ' αυτούς. Αυτό το όνομάζει "ή προσωπική μου έπαφή με τα πράγματα, ό μυστικός, σχεδόν μυστηριακός διάλογος μαζί τους".

Τ' ανάγλυφα "διαβάζονται" σά διηγήματα σε εικόνες. Είναι οίκετα και μάς ανούγονται για να έξοικειωθούμε μαζί τους. Πιο κλειστές είναι οι στήλες, πάσσαλοι τοτέμ μιας τεχνολογικής κουλτούρας ή όποια τότε μόνο ανακαλύπτει την ταυτότητά της, όταν τά στοιχεύα που τή συνθέτουν παρατίθενται μεμονωμένα και όχι λειτουργικά. Με σιδερένιες ράβδους και ταινίες ό Σκυλάκος κατασκευάζει μνημεύα μιας έποχής που δεν αφήνει πίσω της έρεύλια ναών και κορμούς μαρμαρένιων άγαλμάτων, αλλά σκουριασμένα ναυάγια και στραπατσarisμένα αυτοκίνητα. Όστόσο, τά μνημεύα του τής έποχής τής μηχανής μαρτυρούν κλασσική αντίληψη τής μορφής.

Αύστηρά και καλοδιαρθρωμένα, είναι σώματα που άρθρώνουν τό γύρω τους χώρο, όπως 2500 χρόνια πριν οι Έρματ στην άκρη του δρόμου. Στην Ελλάδα υπάρχει μεταξύ σώματος και χώρου μια σχέση που έντυπώνεται στον καλλιτέχνη άσυνείδητα άπό τά νεανικά του χρόνια. Και καλά κάνει και δεν αντίτάσσεται

σ' αὐτή τήν παράδοση.

Μέ τά τελευταῖα του ἔργα ὁ Βασίλης Σκυλάκος προχωρεῖ ἀκόμα ἕνα βῆμα. Δρόμοι καί πλατεῖες μιᾶς σύγχρονης πόλης σφραγίζονται ἀπό τήν κίνηση πού τήν πλημμυρίζει. Τό στοιχεῖο πού ὑπερισχύει εἶναι ἡ κατεύθυνση στήν ὁποία ὀδηγοῦν. Σέ κοντάρια φηλότερα ἀπ' τόν ἄνθρωπο ὁ Σκυλάκος τοποθετεῖ ὀριζόντια ἕνα σύνολο τετρωμένων κυλινδρικών σωμάτων* ἐξέχουν στό χῶρο καί τεύνουν πρὸς μιᾶ κατεύθυνση - σημαδί ἀστυφιλίας, δυνατό, βίαιο σχεδόν τό νόημα τοῦ ὁποίου δέν πραγματώνεται ἐδῶ ἀλλά δεύχνει πέρα μακρῶ του. Εἶν' ἕνα πλαστικό δημιούργημα πού προσαρμόζεται στή ζωή μιᾶς σημερινῆς πόλης.

Χάνς Χάιντς Χόλτς
Καθηγητής Φιλοσοφίας καί Αἰσθητικῆς
Πανεπιστημίου τοῦ Marburg.